

Sygnatura akt VIII C 806/16

%\$VIII/C/806/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu VIII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Martyniec

Protokolant: Aleksandra Bęben

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2016 r. we Wrocławiu na rozprawie sprawy

z powództwa F. K. (...) Spółka Akcyjna we W.

przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Spółka Akcyjna w W. na rzecz strony powodowej F. K. (...) Spółka Akcyjna we W. kwotę 2004,90 zł (dwa tysiące cztery zł dziewięćdziesiąt gr) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 29 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 1318 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 806/16

UZASADNIENIE

Strona powodowa F. K. (...) S.A. z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 2.004,90 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 lutego 2016 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że w dniu 26 grudnia 2015 r. w wyniku zdarzenia drogowego został uszkodzony pojazd będący własnością poszkodowanego M. G. marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Na czas naprawy (...) sp. z o.o. we W. wynajęła poszkodowanemu pojazd zastępczy, za którą to usługę naliczyła czynsz w kwocie 160 zł netto za każdy dzień użytkowania, tj. łącznie 5362,80 zł W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana zakwestionowała wysokość stawki za wynajem samochodu zastępczego i wypłaciła odszkodowanie w łącznej kwocie 3357,90 zł. Strona powodowa podniosła, iż strona pozwana wypłaciła jednak tylko część odszkodowania, a pozostała, dochodzona niniejszym pozwem, tj. kwota 2.004,90 zł stanowi różnicę pomiędzy należnością z tytułu wynagrodzenia za wynajem auta zastępczego, a kwotą wypłaconą przez stronę pozwaną.

Strona powodowa podała ponadto, że poszkodowany umową cesji z dnia 27 stycznia 2016 r. przelał wierzytelność przysługującą mu wobec strony pozwanej na rzecz (...) sp. z o.o. we W., a następnie na podstawie umowy cesji (...) z dnia 27 stycznia 2016 r. wierzytelność przelano na rzecz F. K. (...) S.A. we W.. Strona powodowa podniosła, iż postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, co oznacza wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swojego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od strony powodowej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w tym postępowaniu według norm prawem przepisanych.

W pierwszej kolejności strona pozwana podniosła zarzut braku legitymacji czynnej strony powodowej z powodu braku udowodnienia skutecznego przejścia wierzytelności z pierwotnego wierzyciela, tj. M. G. na rzecz (...) sp. z o.o. we W.. Z ostrożności procesowej strona pozwana zakwestionowała także roszczenie strony powodowej co do wysokości. Strona pozwana wskazała, że w trakcie postępowania likwidacyjnego przyjęła swoją odpowiedzialność i wypłaciła odszkodowanie za najem pojazdu przez okres 26 dni, przyjmując jako uzasadnioną stawkę dzienną czynszu na kwotę 105 zł netto. Strona pozwana wskazała, że poszkodowany obowiązany był do minimalizacji szkody powstałej wskutek zdarzenia drogowego, ze względu na brzmienie art. 826 k.c. Zakwestionowała ponadto zasadność żądania odsetek za opóźnienie, wskazując, że strona pozwana, nie jest i nie była w opóźnieniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 grudnia 2015 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został pojazd M. G. marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca wypadku posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Dowód: - oświadczenie sprawcy kolizji/ wypadku drogowego, k. 10.

Strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego stwierdziła wystąpienie szkody całkowitej i przyznała z tego tytułu poszkodowanemu odszkodowanie. W związku z brakiem możliwości korzystania z pojazdu M. G. wynajął od (...) sp. z o.o. we W. pojazd zastępczy marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) na czas konieczny do nabycia nowego pojazdu, tj. od dnia 26 grudnia 2015 r. do 21 stycznia 2016 r. Poszkodowany nie wykorzystywał pojazdu do prowadzenia działalności gospodarczej. Tytułem czynszu najmu pojazdu (...) sp. z o.o. we W. wystawiła fakturę na kwotę 5362,80 zł.

Dowód: - pismo strony pozwanej z dnia 15 stycznia 2016 r., k. 11;

- pismo strony pozwanej z dnia 15 stycznia 2016 r. o wypłacie odszkodowania k. 12;

-umowa najmu pojazdu zastępczego nr (...) wraz z załącznikiem nr 1,2,3 k.13-17;

-faktura VAT (...) z 21 stycznia 2016 k. 18;

-protokół zdawczo-odbiorczy z 21stycznia 2016 k. 19;

- oświadczenie M. G. z dnia 26 grudnia 2015 k. 20;

- oświadczenie VAT M. G. z dnia 26 grudnia 2015 r. k. 21.

Na mocy umowy o przelew wierzytelności nr (...) z dnia 27 stycznia 2016 r. poszkodowany M. G. przelał na rzecz (...) sp. z o.o. we W. wierzytelność przysługującą mu wobec strony pozwanej w kwocie 5352,80 zł z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Następnie na mocy umowy przelewu wierzytelności nr (...) z dnia 27 stycznia 2016 r. nastąpiło przejście uprawnień z (...) sp. z o.o. we W. na F. K. (...) S.A. we W.. Umowa o przelew wierzytelności obejmowała także wierzytelność przysługującą wobec strony pozwanej, wynikającą z umowy o najem pojazdu zastępczego.

Dowód: - umowa przelewu wierzytelności z 27 stycznia 2016 r. k. 22-23;

- umowa przelewu wierzytelności z 27 stycznia 2016 r. wraz z załącznikiem k. 24-26.

Strona powodowa pismem z dnia 29 stycznia 2016 r. zgłosiła roszczenie stronie pozwanej co do kwoty 5362,80 zł z tytułu wynagrodzenia za najem i dostarczenie pojazdu zastępczego marki F. (...) o nr rejestracyjnym (...). W toku

postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła stronie powodowej część żądanej przez nią sumy, tj. 3357,90 zł za najem pojazdu przez okres 26 dni za stawkę dzienną czynszu w kwocie 105 zł netto.

Dowód: - pismo strony powodowej- zgłoszenie roszczenia z dnia 29 stycznia 2016 r. wraz z potwierdzeniem nadania. k. 27-30;

- wezwanie do zapłaty z dnia 24 lutego 2016 r. wraz z potwierdzeniem nadania k. 31.

Ceny najmu samochodów na terenie W. wynosiły:

- w (...)pl - za najem pojazdu marki F. (...) bez limitu kilometrów za 1 dobę przy wynajmie za 1-4 dni - 129 zł netto,

-Wypożyczalnia Samochodów M. Tanio - za najem pojazdu marki F. (...) klasy C przy wynajmie za 1-4 dni - 109 zł netto,

- w wypożyczalni samochodów oferującej pojazdy na stronie internetowej www.ancacars.pl – za samochód podobnej klasy przy najmie za 1-7 dni - 240 zł,

- w wypożyczalni samochodów oferującej pojazdy na stronie internetowej www.trivium-cls.pl – za samochód podobnej klasy - 170 zł netto.

dowód: - wydruki ze stron internetowych k. 57-66;

- wydruki ze stron internetowych k. 72-73.

24 lutego 2016 r. strona powodowa wezwała stronę pozwaną do wypłaty dalszego odszkodowania w kwocie 2.004,80 zł w nieprzekraczalnym terminie do dnia 2 marca 2016 r.

Dowód: - wezwanie do zapłaty z dnia 24 lutego 2016 r. wraz z potwierdzeniem nadania k. 31;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strona powodowa F. K. (...) S.A. z siedzibą we W. dochodziła roszczenia od strony pozwanej z tytułu odszkodowania za najem pojazdu zastępczego, powołując się na cesje wierzytelności dokonane w dniu 27 stycznia 2016 r.

Zgodnie z przepisem art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, zaś w myśl § 2 wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie przyjmuje się zgodnie, że w wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela.

Bezsporną w sprawie była okoliczność, iż strona pozwana (...) S.A. w W. ponosi odpowiedzialność za zdarzenie komunikacyjne z dnia 26 grudnia 2015 r. ,w którym uległ uszkodzeniu pojazd poszkodowanego M. G. marki R. (...) o nr rej. (...). Nie było także przedmiotem sporu, że szkoda powstała w tym pojeździe podlegała likwidacji w ramach ubezpieczenia OC zawartego przez sprawcę zdarzenia ze stroną pozwaną. Strona pozwana nie kwestionowała także tego, iż na okres, w którym poszkodowany podejmował działania mające na celu zakup nowego pojazdu, wynajął pojazd zastępczy od (...) sp. z o.o. we W. oraz tego, że wynajęty samochód był mu niezbędny w celach prywatnych, niezwiązanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Bezspornym pozostawał również fakt, że

stronie powodowej na skutek przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego wypłacono tytułem odszkodowania kwotę 3357,90 zł.

Okoliczności powyższe wynikały z załączonych przez strony dokumentów tj. z oświadczeń złożonych przez poszkodowanego, umowy najmu samochodu zastępczego, faktury VAT nr (...), przy czym Sąd uznał te dokumenty za podstawę poczynionych w sprawie ustaleń, przede wszystkim ze względu na to, że nie były one w ogóle przez stronę pozwaną kwestionowane, zarówno co do ich formy, jak i treści i nie ma w niniejszej sprawie okoliczności, na podstawie których należałoby podważać ich wiarygodność.

Spornym pomiędzy stronami był natomiast fakt skutecznego przejścia wierzytelności wynikającej z umowy najmu pojazdu zastępczego z pierwotnego wierzyciela M. G. na (...) sp. z o.o. we W.. Strona pozwana w odpowiedzi na pozew kwestionowała bowiem fakt skutecznego przejścia roszczeń poszkodowanego.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, iż umowa cesji powinna określać wierzytelność będącą jej przedmiotem. W niniejszej sprawie strony wskazały wysokość wierzytelności, dłużników oraz z jakiego tytułu wierzytelność ta powstała wskazując, że przedmiotem umowy jest wierzytelność w łącznej wysokości 5362,80 zł należności głównej wraz z należnościami ubocznymi, w szczególności odsetkami ustawowymi za opóźnienie w zapłacie w stosunku do (...) S.A. oraz kierującego pojazdem (...)z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Tym samym zostało odpowiednio wskazane, że chodzi o świadczenia z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego pojazdu. Odpowiednie oznaczenie wierzytelności przy zawieraniu umowy cesji polega na wskazaniu stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te winny być w momencie zawierania umowy przelewu oznaczone lub przynajmniej oznaczalne, a do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy powinno nastąpić pełne i dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w którego ramach istnieje zbywana wierzytelność (wyrok SN z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/99, B. (...), nr 1, poz. 1).

Wprawdzie w umowie została wskazana jej data: 27 stycznia 2015 r., jednak Sąd uznał, że była to oczywista omyłka w określeniu roku. Zdarzenie miało bowiem miejsce w grudniu 2015 r., a najem pojazdu zastępczego zakończył się 21 stycznia 2016 r., w związku z czym umowa niewątpliwie była zawarta po tych faktach, a więc 27 stycznia 2016 r.

Mając powyższe na względzie Sąd nie znalazł podstaw, by przychylić się do stanowiska strony pozwanej i odmówić twierdzeniom strony powodowej o skutecznym przejściu wierzytelności na mocy umowy z dnia 27 stycznia 2016 r. przymiotu prawdziwości. Ponadto, strona pozwana stawiając zarzut co do umowy cesji wierzytelności z dnia 27 stycznia 2016 r. powinna dokładnie sprecyzować na czym zarzut ten polega, a nie ograniczać się jedynie do ogólnikowego stwierdzenia, że treść umowy nie pozwala na stwierdzenie, iż do przejścia wierzytelności w rzeczywistości doszło. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej, analiza treści tej umowy pozwala przyjąć, że skuteczne przejście wierzytelności przysługującej względem strony pozwanej nastąpiło. Na marginesie należy wskazać, że strona powodowa występowała w charakterze wierzyciela już w toku postępowania likwidacyjnego, o czym świadczy pismo – zgłoszenie roszczenia z dnia 29 stycznia 2016 r. To na rzecz strony powodowej wystąpiła też wypłata części odszkodowania tytułem kosztów poniesionych za najem pojazdu zastępczego. Wtedy to, zarówno przed wypłatą jak i w trakcie rozpatrywania zgłoszonego przez stronę powodową roszczenia, strona pozwana nie kwestionowała uprawnienia strony powodowej do dochodzenia spełnienia świadczenia z tytułu umowy najmu pojazdu zastępczego.

Reasumując Sąd zważył, że F. K. (...) sp. z o.o. we W. w sposób skuteczny nabył wierzytelność przysługującą względem strony pozwanej, a co za tym idzie posiada legitymację do występowania z żądaniem udzielenia ochrony prawnej kierowanym przeciwko (...) S.A. w W..

W pierwszej kolejności wskazać należało, że szkoda w pojeździe należącym do M. G. podlegała likwidacji w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej OC i to oznacza, że pozwany ubezpieczyciel zobowiązany jest do pokrycia wszelkich kosztów związanych z przywróceniem pojazdu do stanu poprzedniego. Jak zaś wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie strona pozwana zweryfikowała fakturę VAT wystawioną przez stronę powodową pomniejszając przyznane odszkodowanie o dochodzoną pozewem kwotę. Weryfikacja w/w faktury

była konsekwencją ustalenia przez stronę pozwaną wysokości kosztu najmu samochodu na kwotę 129,15 zł brutto za dobę.

Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę uznał na podstawie przedstawionych przez stronę powodową dokumentów, w tym także w oparciu o fakturę VAT nr (...), że zarzuty pozwanej nie niweczą żądania zawartego w pozwie.

Zgodnie z zawartą umową odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel gwarantuje naprawienie szkody. W myśl art. 822 k.c., w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 k.c.), a wysokość odszkodowania powinna być określona według reguł określonych w art. 363 k.c.

Z ustaleń dokonanych przez Sąd wynika, że między stronami nie istniał spór co do samej zasadności wynajęcia przez poszkodowaną samochodu zastępczego, a ubezpieczyciel zakwestionował jedynie stawkę za dobę najmu samochodu, uznając ją za zawyżoną w stosunku do przeciętnych cen obowiązujących na rynku.

Poszkodowany dokonał wynajęcia samochodu zastępczego u wybranego przez siebie podmiotu i ubezpieczycielowi została przedstawiona faktura określająca koszt wynajmu pojazdu zastępczego. W ocenie Sądu, stanowisko strony pozwanej (jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej), która weryfikowała kwotę wynikającą z faktury VAT nr (...) przyjmując ustalone przez siebie stawki wynajmu samochodu, nie jest zasadne. Jest tak dlatego, że wysokość odszkodowania ubezpieczeniowego świadczonego z tytułu ubezpieczenia OC jest zakreślona granicami odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Do rozstrzygnięcia o odszkodowaniu ubezpieczeniowym przy ubezpieczeniu OC koniecznym jest sięgnięcie do ogólnych reguł Kodeksu cywilnego odnoszących się do zakresu odszkodowania, w szczególności do przepisu art. 361 § 1 i 2 k.c. Reguły te nakazują przestrzeganie zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. W doktrynie i orzecznictwie sądów nie budzi wątpliwości, że koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczywistej. Podkreśla się, że pojęcie szkody obejmuje w szczególności wydatki poniesione w następstwie zdarzenia wywołującego szkodę. Objęcie pojęciem szkody kosztów i wydatków poniesionych w następstwie zdarzenia wywołanego szkodą wynika z kompensacyjnego charakteru odszkodowania.

Zważyć dalej należy, że utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową. Niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego jest normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Stanowisko takie znalazło wyraz w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 r. IV CK 672/03 (LEX nr 146324) oraz z dnia 18 marca 2003 r., IV CKN 1916/00 (niepubl.).

W świetle powyższych okoliczności Sąd rozpoznający niniejszą sprawę uznał, iż o wysokości należnego odszkodowania nie przesądza wysokość ryczałtów stosowanych przez ubezpieczyciela, lecz wartość rzeczywista poniesionej przez poszkodowanego szkody, udokumentowana rachunkami.

Sens zarzutu strony pozwanej sprowadza się w istocie do zagadnienia prawnego, które pojawiło się już w dorobku orzecznictwym Sądu Najwyższego, tj. uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13.06.2003r. III CZP 32/03 (OSNC rok 2004, Nr 4, poz. 51. Biul.SN 2003/6/4, Wokanda 2003/7-8/5, Prok.i Pr. 2003/12/34, M.Prawn. 2004/2/81). Wprawdzie powyższa uchwała została wydana na tle stanu faktycznego dotyczącego określenia wysokości odszkodowania należnego poszkodowanemu od ubezpieczyciela w związku z naprawieniem pojazdu przez wybrany przez niego warsztat naprawczy, jednakże w przekonaniu Sądu, tezy w niej zawarte można zastosować w drodze analogii w przypadku ustalenia odszkodowania w związku z wynajęciem pojazdu zastępczego na czas naprawy uszkodzonego samochodu.

W rozpoznawanej sprawie poszkodowany M. G. dokonał wynajmu pojazdu zastępczego w wybranej przez siebie firmie, tj. (...) sp. z o.o. we W.. Wynajem pojazdu został określony na kwotę 160 zł netto za dobę. Na tle powołanej wyżej uchwały SN z dnia 13.06.2003 r. nie budzi wątpliwości, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniej firmy w tym zakresie. Co więcej nie budzi również wątpliwości, iż firmy mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych usług, co jest typową cechą gospodarki wolnorynkowej. Zgodnie jednak z zasadą pełnej kompensaty poniesionej szkody (art. 361 § 2 k.c.), poszkodowany będzie mógł domagać się od podmiotu odpowiedzialnego (ubezpieczyciela) odszkodowania obejmującego poniesione koszty, jeżeli zostały poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego. Nie budzi przy tym wątpliwości, iż koszt wynajęcia samochodu zastępczego jest kosztem "niezbędnym" poniesionym w następstwie zdarzenia wywołującego szkodę. Kosztami "ekonomicznie uzasadnionymi" są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot trudniący się wynajmem samochodów na rynku. Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług na rynku. Jeżeli nie kwestionuje się uprawnienia do wyboru przez poszkodowanego podmiotu, w którym dokona wynajęcia samochodu zastępczego na czas naprawy, miarodajne w tym zakresie powinny być ceny stosowane właśnie przez ten podmiot. Przyjęcie cen przeciętnych (niezależnie od samej metody ich wyliczania, która może być zróżnicowana) dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, nie kompensowałoby w konsekwencji poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte w firmie wybranej przez poszkodowanego były wyższe niż ustalone w określony sposób ceny przeciętne. Jak jednocześnie podkreślił SN w w/w uchwale, standardowo opracowane informacje dotyczące ustalenia wysokości kosztów nie mają żadnego znaczenia w sferze określenia kryteriów wysokości należnego odszkodowania ubezpieczeniowego. Co najwyżej mogą tylko informować poszkodowanego o stosowanych na rynku lokalnym cenach.

Sąd uwzględnił wnioski dowodowe zarówno strony powodowej, jak i pozwanej w zakresie przeprowadzenia dowodu z wydruków ze stron internetowych zawierających oferty najmu pojazdów o tej samej klasie, co pojazd wynajęty przez poszkodowanego. W oparciu o uzyskane w ten sposób informacje Sąd doszedł do przekonania, że nie można poszkodowanemu postawić zarzutu, iż wybrał ofertę rażąco droższą od innych. Wręcz przeciwnie – wynika z nich, że stawka 160 zł netto za dobę najmu jest właśnie stawką średnią, bowiem rozpiętość cen przy wynajmie kształtowała się w przedziale od 109 zł netto do 240 zł netto za dobę.

Reasumując, stwierdzić należy, iż strona pozwana, jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej obowiązana jest w całości zapłacić sumę pieniężną odpowiadającą wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody, tj. szkody rzeczywistej. Oznacza to obowiązek wypłaty odszkodowania, według rzeczywiście doznanego uszczerbku w majątku poszkodowanego, a nie według ryczałtów ogólnie stosowanych przez ubezpieczyciela. Skoro więc koszt wynajęcia samochodu zastępczego wyniósł łącznie 5362,80 zł brutto, ubezpieczyciel ma obowiązek ten koszt pokryć, taką bowiem rynkową cenę zastosował podmiot działający na rynku lokalnym.

Biorąc powyższe pod rozwagę, na mocy powołanych wcześniej przepisów prawa Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Orzeczenie w przedmiocie odsetek ustawowych za opóźnienie znajduje oparcie w art. 481 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. (§ 1). Co do zasady zakład ubezpieczeń powinien wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody (art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych). Mając na uwadze, że szkoda została zgłoszona stronie pozwanej najpóźniej w dniu 29 stycznia 2016 r. (pismo strony powodowej k. 27) Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie zgodnie z żądaniem pozwu, tj. od dnia 29 lutego 2016 r. do dnia zapłaty.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd wydał na podstawie przepisu art. 98 k.p.c., zasądzając od strony pozwanej kwotę 1318 zł, na którą składają się: kwota 101 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 1200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. Nr 2015, poz. 1804) i kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.